

Dommere i Sø- og Handelsretten. Jeg maa her tage en Reservation overfor det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), som paastod, at en af vore Partifæller i Landstinget havde sagt, at Sø- og Handelsretten var en Klassedomstol. Det er udtrykkeligt betonet deroppe, at det ikke er sagt. Det, der blev sagt, er, at den kunde bære Præget af at være en Klassedomstol, men der er ikke i nogen som helst Henseende rettet Beskyldninger mod Sø- og Handelsretten for at være en Klassedomstol. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem havde læst Forhandlingerne i Landstinget igennem med mere Eftertanke, vilde han have set, at han befandt sig i en Fejltagelse, naar han udtalte, at en af mine Partifæller skulde have sagt, at det var en Klassedomstol. Naar det ærede Medlem saa anbefaler Socialdemokratiet at se bort fra Partiinteresser og udelukkende holde sig til saglige Hensyn ved Spørgsmaalenes Afgørelse, er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at noget saadant skulle vi gøre, men det have vi ogsaa altid gjort, og det er netop under Hensyn dertil, vi have ønsket, at alle de, som kunde have Interesse i at have Sæde i en saadan Domstol, ogsaa fik det. Jeg synes, det er saa rimeligt og naturligt, og det har da ogsaa fundet almindelig Tilslutning i Landstinget, at ogsaa det underordnede Mandskab, om jeg maa bruge dette Udtryk i denne Forbindelse, faar Lejlighed til at sidde som Dommere.

Det ærede Medlems Betæneligheder med Hensyn til, hvorledes man skulde faa fat paa disse Folk, der høre til Skibsmandskabet, skal jeg ikke opholde mig ved; jeg tror, Spørgsmaalet vil løse sig ret let, navnlig naar man tager Hensyn til, at der staar „Skibes Mandskab“, det er altsaa blot Folk, som skulle opfylde saadanne Betingelser, at de kunne høre til et Skibsmandskab.

Jeg skal ikke udtale mig videre, idet jeg gaar ud fra, at alle ville erkende, at det er betimeligt, at Lovforslaget gennemføres. De samme Betragtninger gøre sig gældende her som ved det andet i Dag behandlede Lovforslag, at Retten er overbebyrdet, og at den af Hensyn til Sagerne hurtige Behandling bør have det forøgede Personale, som herved gives. Det er ikke, fordi man har Grund til at rette Bebrejdelser imod Sø- og Handelsretten paa Grund af Langsomhed, for jeg tror, at Sagerne fremmes der endog med ekstraordinær Hurtighed, men der er jo Grænser for, hvad en Ret kan overkomme. Det

vil derfor være nødvendigt at skride til Fyldestgørelse af det, der her kræves, for at Retten i højere Grad end hidtil kan overkomme sit Arbejde. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget.

Alfred Christensen: Ogsaa jeg hilser det foreliggende Lovforslag med Tilfredshed som en gavnlige Reform. Lovforslaget er meget moderat og medtager kun det mest nødvendige. Hvad Imødegaaelsen af Overbebyrdelsen angaar, kunde jeg tænke mig, at man gik et Skridt videre, end her er foreslaaet, ved at udnævne endnu en Næstformand og gøre det til Pligt for Næstformændene altid at være i Retten. Det kan ikke være skjult for nogen, at der i denne Ret og mange andre Steder i Forsamlinger er Brug for 2 Næstformænd. Men det skal jeg lade ligge, det er ikke foreslaaet, og det er ikke min Sag at rette paa dette. Men et Stik giver det i mit Lovgiverhjerter, hver Gang jeg støder paa — som ogsaa i dette Lovforslag — Ordet: kongelig Anordning. Vi have Love, som lægge en vigtig Del af Virksomheden over paa den kongelige Anordning. En kongelig Anordning er selvfølgelig en meget ærefrygtindgydende Ting, men jeg kan ikke lide, at den lovgivende Magt giver for meget eller overhovedet giver noget som helst af sin Myndighed fra sig. Og naar man ved Loven af 19. Februar 1861 kunde sige: Saa mange søkyndige Medlemmer skal der være, saa mange handelskyndige Medlemmer skal der være, vilde Rigsdagen meget vel kunne bevare Kontinuiteten ved nu at bestemme: Saa og saa mange nye fagkyndige Medlemmer skal der være af de her nævnte Arter. Men det kan der maaske blive Lejlighed til at rette ved anden Behandling.

Naar der imidlertid til dette ved kgl. Anordning fastsatte Antal Medlemmer kommer disse nye, som skulle høre til Skibsmandskabet eller til underordnet Handelspersonale, og de skulle vælges paa den Maade, som Loven af 19. Februar 1861 bestemmer, kunde der dog være noget i at tage den Tanke op, som har været berørt før, hvilke Konsekvenser, eventuelt hvilke gavnlige Konsekvenser det vilde have, om man indførte Forholdstalsvalgmaaden ogsaa paa dette Omraade. Det er noget, man meget vel kunde tage op til Forhandling uden at forsinke Lovens Gang. Og een Tilføjelse er der, som jeg regner for aldeles nødvendig, nemlig at der i Slutningen af § 2, hvor der staar: „Af disse